

wewnętrznego, o którym mowa w art. 4, organ założycielski może powołać komisję przewidzianą w art. 50 ustawy z dnia 25 września 1981 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. Nr 24, poz. 122, z 1982 r. Nr 45, poz. 289, z 1983 r. Nr 36, poz. 165 i Nr 39, poz. 176 oraz z 1984 r. Nr 45, poz. 242 i Nr 54, poz. 275).";

- 4) w art. 16 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Organ założycielski może także ustanowić zarząd komisaryczny, jeżeli organy przedsiębiorstwa mimo wezwania, o którym mowa w art. 5 ust. 3, nie wszczęły postępowania wewnętrznego, a komisja, o której mowa w art. 12, uznała takie postępowanie za niezbędne.”

Art. 6. W ustawie z dnia 29 grudnia 1983 r. o Państwowym Funduszu Aktywizacji Zawodowej (Dz. U. Nr 75, poz. 334) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. Dochodami funduszu są:

- 1) dotacje z budżetu centralnego,
- 2) środki pochodzące z innych źródeł, uzyskiwane na podstawie odrębnych przepisów.”;

- 2) art. 3—5 skreśla się;

- 3) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Art. 7. Pozostałość środków funduszu na koniec roku przechodzi na rok następny.”;

- 4) art. 21 i 22 skreśla się;

- 5) art. 23 i 24 otrzymują brzmienie:

„Art. 23. Środki finansowe, należności i zobowiązania Funduszu według stanu na koniec 1985 r. przejmuje budżet Państwa.

Art. 24. Przy ustalaniu obciążeń za lata 1984 i 1985 stosuje się dotychczasowe przepisy.”

Art. 7. 1. Minister do Spraw Cen ogłosi w Dzienniku Ustaw jednolity tekst ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o cenach, z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów, ustępów i punktów.

2. Minister Finansów ogłosi w Dzienniku Ustaw jednolite teksty:

- 1) ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o gospodarce finansowej przedsiębiorstw państwowych,
- 2) ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o opodatkowaniu jednostek gospodarki społecznej,
- 3) ustawy z dnia 29 czerwca 1983 r. o poprawie gospodarki przedsiębiorstwa państwowego oraz o jego upadłości,

z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitych tekstów i z zastosowaniem ciągłej numeracji rozdziałów, artykułów, ustępów i punktów.

Art. 8. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1986 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Szymanek*

175

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 lipca 1985 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie uprawnień pracowniczych osób wykonujących pracę nakładczą.

Na podstawie art. 303 § 1 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141, z 1975 r. Nr 16, poz. 91, z 1981 r. Nr 6, poz. 23, z 1982 r. Nr 31, poz. 214 oraz z 1985 r. Nr 20, poz. 85 i Nr 35, poz. 162) i art. 4 ust. 1 dekretu z dnia 28 października 1947 r. o ubezpieczeniu rodzinnym (Dz. U. Nr 66, poz. 414, z 1950 r. Nr 20, poz. 170 i Nr 36, poz. 333, z 1960 r. Nr 20, poz. 119 i z 1968 r. Nr 3, poz. 6) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1975 r. w sprawie uprawnień pracowniczych osób wykonujących pracę nakładczą (Dz. U. z 1976 r. Nr 3, poz. 19) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) dotychczasową treść § 1 oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio również do osób wykonujących pracę nakładczą na rzecz nie uspołecznionych zakładów pracy.”;

- 2) § 12 otrzymuje brzmienie:

„§ 12. 1. Za wykonaną pracę przysługuje wynagrodzenie obliczone według stawek jednostkowych.

2. Podstawę ustalenia stawek jednostkowych stanowią zasady wynagradzania określone na podstawie art. 79 Kodeksu pracy dla pracowników zatrudnionych w gospodarce społecznej przy pracach tego samego rodzaju. Zakres stosowania zasad wynagradzania i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą dla wykonawców pracy nakładczej określa — na wniosek właściwego ministra lub zarządu centralnego związku spółdzielczego — Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych w porozumieniu z właściwym związkiem zawodowym.

3. Zakład pracy, który wprowadził zakładowy system wynagradzania na podstawie ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. o zasadach tworzenia zakładowych systemów wynagradzania (Dz. U. Nr 5, poz. 25), może do wykonawców, w zakresie określonym w trybie ust. 2, stosować zasady wynagradzania i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą, przyjęte w porozumieniu (regulaminie).

4. Do wynagrodzenia za pracę nakładczą stosuje się odpowiednio przepisy art. 78, 82 i 83 Kodeksu pracy.
5. Wynagrodzenie za pracę nakładczą podlega ochronie na zasadach określonych w przepisach art. 84—91 Kodeksu pracy.”;

3) w § 29 skreśla się ust. 2 i 3.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. M. Gorywoda

176

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 lipca 1985 r.

w sprawie płatnych urlopów dodatkowych dla pracowników zatrudnionych w kontakcie z pyłem azbestu.

Na podstawie art. 160 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. — Kodeks pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141, z 1975 r. Nr 16, poz. 91, z 1981 r. Nr 6, poz. 23, z 1982 r. Nr 31, poz. 214 oraz z 1985 r. Nr 20, poz. 85 i Nr 35, poz. 162) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Pracownikom zatrudnionym w warunkach szkodliwych, w których występuje pył azbestu stwarzający zagrożenie dla zdrowia, przy pracach wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia, przysługuje płatny urlop dodatkowy, zwany dalej „urlopem dodatkowym”, w wymiarze sześciu, dziewięciu lub dwunastu dni roboczych w każdym roku kalendarzowym w zależności od stopnia narażenia na pyły azbestu, przyznawany na zasadach określonych w rozporządzeniu.

2. Kryteria oceny warunków pracy, o których mowa w ust. 1, określi Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej.

§ 2. 1. Zakłady pracy z udziałem zakładowych organizacji związkowych ustalają zakładowe programy przedsięwzięć organizacyjno-technicznych, których wprowadzenie zapewni, że urlopy dodatkowe nie spowodują obniżenia wielkości produkcji, a zarazem będą wpływać na poprawę warunków pracy.

2. Właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze mogą wydać ramowe programy przedsięwzięć organizacyjno-technicznych stanowiących podstawę do opracowania programów, o których mowa w ust. 1.

§ 3. Kierownik zakładu pracy:

- 1) po pozytywnym zaopiniowaniu przez organ założycielski programu wymienionego w § 2 ust. 1 i po zasięgnięciu opinii zakładowej organizacji związkowej oraz lekarza zakładowego określa wymiar urlopu dodatkowego na podstawie kryteriów, o których mowa w § 1 ust. 2.
- 2) po upływie każdego kwartału przeprowadza analizę skutków wprowadzenia urlopów dodatkowych i w razie stwierdzenia powstania z tego powodu zagrożenia niewykonania zadań produkcyjnych podejmuje — w porozumieniu z samorządem pracowniczym — działania, które nie dopuszczają do takich następstw.

§ 4. Niedopuszczalny jest wzrost liczby godzin nadliczbowych dla pracowników objętych urlopami dodatkowymi w stosunku do roku poprzedzającego przyznanie

uprawnień. Nie dotyczy to pracy w dodatkowe dni wolne od pracy.

§ 5. 1. Pracownicy zatrudnieni nieprzerwanie przy pracach wymienionych w załączniku do rozporządzenia nabywają prawo do pierwszego urlopu dodatkowego:

- 1) w 1985 r. — po przepracowaniu 10 lat,
- 2) w 1986 r. — po przepracowaniu 5 lat,
- 3) w 1987 r. i w latach następnych — po przepracowaniu roku.

2. Pracownicy zatrudnieni w zakładach pracy, w których uprawnienia do urlopów dodatkowych były stosowane przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, nabywają prawo do pierwszego urlopu dodatkowego po przepracowaniu roku przy pracach wymienionych w załączniku do rozporządzenia.

3. Prawo do urlopu dodatkowego przysługuje pracownikowi zatrudnionemu co najmniej w połowie wymiaru czasu przy pracach wymienionych w załączniku do rozporządzenia.

4. Urlop dodatkowy powinien być wykorzystany w tym roku, w którym pracownik nabył do niego prawo, przede wszystkim na cele leczenia uzdrowiskowego, i nie może być dzielony na części. W razie leczenia sanatoryjnego termin przyznania urlopu dodatkowego należy dostosować do terminu przypadającego leczenia.

§ 6. 1. Dla stanowisk pracy, na których zatrudnieni pracownicy korzystają z urlopów dodatkowych, zakłady pracy prowadzą stale pomiary i ewidencję występujących zagrożeń zawodowych.

2. Urlop dodatkowy przysługuje pracownikowi do czasu wyeliminowania warunków, które stanowiły podstawę do przyznania urlopu.

3. W razie wprowadzenia takich zmian w warunkach pracy, które ograniczą lub usuną ze środowiska pracy pył azbestu — kierownik zakładu pracy, po zasięgnięciu opinii zakładowej organizacji związkowej oraz lekarza zakładowego, ogranicza lub cofa uprawnienia do urlopów dodatkowych w roku następnym.

§ 7. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 14 września 1981 r. w sprawie płatnych urlopów dodatkowych dla pracowników zatrudnionych w niektórych zakładach pracy podległych Ministrowi Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego (Dz. U. Nr 24, poz. 130) wprowadza się następujące zmiany: